

P/5985
20.02.2017**Sud Bosne i Hercegovine**
Суд Босне и Херцеговине**Broj: S1 3 U 017766 16 Uvp**
Sarajevo, 13.02.2017. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija, Zvezdane Antonović, kao predsjednika vijeća, Mirsade Džindko i dr Branka Moraita, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Razije Behlulović, u upravnom sporu tužioca Udruženja građana „Borba protiv korupcije u BiH“-Transparency International Bosne i Hercegovine“, Gajeva 2, Banja Luka, koga zastupa Đikić Emir, predsjednik Odbora direktora, protiv rješenja tuženog broj: 03-13-50-19-2-3/14 od 27.10.2014. godine, tužene Parlametarne skupštine Bosne i Hercegovine, ul. Trg BiH br. 1, odlučujući o zahtjevu tužioca za preispitivanje sudske odluke-presude Vijeća za upravne sporove Suda BiH, broj: S1 3 U 017766 14 U od 07.01.2016. godine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 13.02.2017. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se uvažava, preinačava se presuda Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 017766 14 U od 07.01.2016. godine, tako da se sudi: poništava se rješenje tuženog Parlametarne skuštine Bosne i Hercegovine, broj: 03-13-50-19-2-3/14 od 27.10.2014. godine i rješenje Parlametarne skupštine Bosne broj:03-13-50-19-2-3/14 od 24.09.2014. godine, i predmet se vraća tuženom na ponovno odlučivanje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Vijeća za upravne sporove ovog suda, broj i datum naveden u uvodu, odbijena je tužiteljeva tužba kojom je osporio zakonitost rešenja tužene, broj i datum naveden u uvodu ove presude. Tim rješenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužioca, izjavljena na rješenje broj: 03-13-50-19-2-3/14 od 24.09.2014. godine, kojim se pristup informacijama ne odobrava.

Protiv navedene presude Vijeća za upravne sporove ovog suda tužilac je, u zakonskom roku, podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke (u daljem tekstu: zahtjev) zbog povrede zakona Bosne i Hercegovine i povrede pravila postupka, te je predložio da apelaciono upravno vijeće Suda Bosne i Hercegovine usvoji zahtjev, poništi osporenu presudu i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

U zahtjevu ističe da je, pobijanom presudom odbijena tužba koju je tužitelj podnio protiv, rješenja Parlamentarne skupštine BiH, kojim je odbijen pristupi informacijama-izvještaju i Zapisniku nezavisne komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere, nakon poslednje posjete Kazneno-popravnog zavoda u Tuzli. Tužitelj smatra da je sud u pobijanoj presudi povrijedio zakon i pravila zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari (član 41. stav 3. Zakona o upravnim sporovima BiH), te nije pravilno primjenio materijalno pravo zbog čega je izveo pogrešne pravne zaključke. Tuženi organ nije postupio po nalogu iz presude Suda BiH broj: S1 3 U 013415 13 U od 09.07.2014. godine, a kojom je naloženo da će tuženi, javni organ u ponovljenom postupku primjenom oropisa citiranog zakona i uz provodjenje procedure ispitivanja javnog interesa iz člana 9., odlučujući o zahtjevu tužitelja uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu proisteći iz toga i u skladu sa zakonom donijeti pravilno i na zakonu zasnovanu odluku. Nadalje, se navodi da pobijanim rješenjem tuženi organ nije razmotrio niti jedan od žalbenih razloga nego je odbio tužiteljevu žalbu zbog toga što „Nezavisna Komisija ne smije Transparency International BiH dostaviti izvještaj i zapisnik Komisije“, te je takodje na osnovu odgovora Nezavisne Komisije zaključio da „nije utvrđeno postojanje javnog interesa za objavu traženih informacija“. Tužitelj ističe da pobijano rješenje sadrži i ozbiljne formalne i materijalne nedostatke koji se odnose na kršenje članova 200. stav 3. i 201. stav 3. Zakona o upravnom postupku BiH, te da tuženi organ uopšte nije cijenio sve žalbene navode, a što je bio obavezan u skladu sa članom 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH, koji se primjenjuje supsidijarno uz Zakon o slobodi pristupa informacijama BiH. Tužitelj ističe, a u vezi sa konstatacijom suda da tužitelj nema pravo da zahtjeva dostavljanje ličnih informacija o trećim licima, da od javnog organa i nisu tražene informacije o licima koja se navode u izvještaju i zapisniku Nezavisne Komisije, nego su tražene informacije pod kontrolom javnog organa u smislu člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, a tuženi je, ukoliko se u traženim informacijama nalaze nečiji lični podaci mogao da postupi u skladu sa članom 10. Zakona, kojim je predviđeno da, ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (članovi 6;7; i 8), javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, a ne da u potpunosti odbije pristup informacijama. Pobijanom presudom prekršen je i član 10 Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama, koji predviđa da svako ima pravo na slobodu izražavanja, te da ovo pravo uključuje slobodu mišljenja i slobodu primanja i prenošenja informacija i ideja, bez mješanja javne vlasti i bez obzira na granice. Sve i pred pretpostavkom da pravo na pristup informacijama u odredjenim slučajevima zahtjeva ograničenje, to pravo može biti ograničeno samo na zakonom predviđen način, korištenjem propisanih pravnih mehanizama, a nikakao samo na osnovu diskrecione ocjene javnog organa bez sprovođenja testa javnog interesa.

U odgovoru na zahtjev tužena je predložila da se zahtjev za preispitivanje sudske odluke odbije.

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke je osnovan.

Iz spisa predmeta proizilazi da je, vijeće za upravne sporove ovog suda kao pravilno i zakonito ocijenilo utuženo rješenje broj: 03-13-50-19-2-3/14 od 27.10.2014.

godine, kojim je tužena odbila žalbu tužioca izjavljenu na rješenje Parlametarne skupštine Bosne i Hercegovine, broj:03-13-50-19-2-3/14 od 24.09.2014. godine.

Prema shvatanju ovog vijeća, prvostepenom presudom nije pravilno odlučeno da tužiocu nije moguće dostaviti traženu informaciju i to iz sljedećih razloga.

Zahtjevom tužitelja se pravilno ukazuje da pobijano rješenje, koje je presudom od 07.01.2016. godine, ocijenjeno kao pravilno i zakonito, ne sadrži razloge, zbog čega je nejasno na osnovu čega je vijeće ocijenilo da je tuženi postupio u skladu sa uputama u presudi i donio pravilnu i zakonitu odluku.

Iz stanja spisa proizilazi da je tužitelj svojim zahtjevom, pozivajući se na odredbe članova 4.i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama tražio pristup dokumentima sačinjenim nakon posjete Nezavisne Komisije za praćenje uslova boravka u zavodima, postupanje i poštivanje ljudskih prava osoba nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere, koje je u krivičnom postupku izrekao Sud BiH, strani sudovi za djela predviđena KZ BiH, ili Medjunarodnim ugovorom, čija je potpisnica BiH ili drugi sud u skladu sa Zakonom BiH, u Kazneno-popravnom zavodu u Tuzli. Zahtjev tužitelja je odbijen, jer je od strane tuženog organa utvrđeno da ne postoji javni interes za objavu traženih podataka, jer se u konkretnom slučaju radi o inforamcijama koje predstavljaju izuzetak kod zaštite privatnosti, odnosno uključuju lične interese trećih lica, a da nije utvrđeno postojanje javnog interesa za objavljivanje takvih informacija.

Presudom ovog suda broj S1 3 U 013415 14 U od 09.07.2014. godine, uvažena je tužba tužitelja i poništena su rješenja kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovno odlučivanje uz nalog da tuženi Javni organ u ponovljenom postupku primjenom propisa Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, („Sl. Glasnik BiH“ br. 28/00 do 100/13), i uz provođenje procedure ispitivanja javnog interesa iz člana 9., odlučujući o zahtjevu tužitelja uzme u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu prosteći iz toga, te da u skladu sa zakonom donese pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Pravilno se u zahtjevu tužitelja ukazuje da je nejasno na osnovu čega je vijeće ocijenilo da je tuženi postupio u skladu sa uputama u presudi i donio pravilnu i zakonitu odluku, kada u rješenju koje je prethodilo donošenju pobijanog rješenja od 27.10.2014. godine, kao i u samom pobijanom rješenju, nije provedena procedura u skladu sa članom 9. Zakona, niti navedena moguća korist i moguća šteta koja bi mogla proistaći iz objavljivanja traženih informacija. Također se pravilno ukazuje da tuženi organ u pobijanom rješenju nije razmotrio niti jedan od žalbenih razloga, nego je odbio tužiteljevu žalbu, zbog toga što „Nezavisna komisija ne smije tužitelju dostaviti izvještaj i Zapsinik Komisije te je takođe na osnovu odgovora nezavisne komisije zaključio da nije utvrđeno postojanje javnog interesa za objavu traženih informacija“.

Članom 200. Zakona o upravnom postupku („Sl. Glasnik BiH „ broj :29/02 do 93/09), je propisano da je nadležni organ dužan u obrazloženju, između ostalog, navesti razloge koji su bili odlučujući za donošenje istog, razloge zbog kojih nije

uvažen koji od zahtjeva stranaka, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje koje je dato u dispozitivu i pravne propise te izložiti razloge kojima se pri donošenju rješenja rukovodio.

Nejasno je na koji način je utvrđeno da se „tražene informacije mogu smatrati ličnom informacijom, jer sadržaj ovih informacija potvrđuje da se odnose na činjenice koje jasno identificiraju fizičku osobu za koju su navedene ove informacije“. Razlozi o tavkom zaključku su izostali. Da bi se zaključilo da li je informacija od javnog interesa ili nije, te da li istu treba ili ne treba objaviti, neophodno je provesti test javnog interesa i razmotriti sve okolnosti u skladu sa članom 9. Zakona, a na što je ukazano u presudi ovog suda od 09.07.2014. godine, kada je naloženo tuženoj da, odlučujući o zahtjevu tužitelja mora uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu prosteći iz toga i tek tada, u skladu sa Zakonom donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Tužitelj pravilno navodi da je tuženi organ mogao da postupi u skladu sa članom 10. Zakona kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (član 6.,7 i 8), javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija.

Članom 9. stav 1. istog Zakona, propisano da će nadležno javno tijelo objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđene izuzetke (pa tako i kada je u pitanju lična informacija), ako je to opravdano javnim interesom i uzet će u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu prosteći iz toga. U donošenju odluke po pitanju, da li je objavljivanje informacije opravdano javnim interesom, nadležno javno tijelo će razmotriti sve okolnosti relevantne za donošenje takve odluke, ali nisu ograničeni na svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prijestupa, sudske greške, zloupotrebe vlasti ili nemar u vršenju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline (član 9. stav 2.).

Ovo vijeće zaključuje da su organi tužene dužni sistematski tumačiti navedene propise o pristupu informacijama i zaštiti ličnih podataka, i uzeti u obzir sve odredbe koje idu i u prilog udovoljavanju zahtjeva tužioca na pristup informacijama. Uskraćivanje pristupa informacijama jednoj nevladinoj organizaciji koja ima istaknutu ulogu u zaštiti ljudskih prava nije zadatak državnih organa, te je u tom smislu opravdano isticanje u zahtjevu mogućnosti da se tuženom dostavi djelimična informacija u smislu pravilne primjene odredbe člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini. Tom odredbom koja nosi naslov „razdvajanje informacija na dijelove“, propisano je da ako je jedan dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, osim ako usljed ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive. Ovo vijeće iz razloga pobijanih reješenja ne vidi šta bi bilo tajno u traženim informacijama, a u dijelu koji se odnosi na poštivanje ljudskih prava lica nad kojima se izvršavaju krivične sankcije i druge mjere izrečene u krivičnom postupku i uslovima boravka u zavodima, bez potrebe navođenja ikakvih informacija koje se odnose na lične podatke trećih osoba. Upravo iz tog razloga, u koliko se u traženim informacijama nalaze lični podaci, tuženi organ je mogao da postupi u skladu sa članom 10.

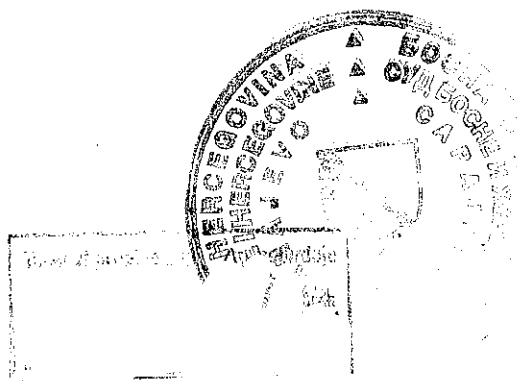
Zakona kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, javni organ će izdvojiti dio i objaviti ostatak informacija.

Nejasno je na koji način je tuženi organ došao do zaključka da nije utvrđeno postojanje javnog interesa za objavu traženih informacija, jer u pobijanim rješenjima nedostaju razlozi na tu okolnost, jer nije dovoljno navesti da je to zaključeno na osnovu odgovora na žalbu Nezavisne komisije od 23.10.2014. godine.

Tuženi upravni organ će u ponovljenom postupku okloniti nedostatke na koje mu je ukazano ovom presudom, te će u ponovljenom postupku u svemu postupiti prema uputama iz presude ovog Suda od 09.07.2014. godine.

S obzirom na sve iznijete razloge apelaciono upravno vijeće ovog suda je zahtjev za preispitivanje sudske odluke – presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine uvažilo i preinačilo sudsku odluku protiv koje je zahtjev podnesen na osnovu odredbe člana 54. stav 2. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02, 88/07 i 74/10).

Zapisničar
Razija Behlulović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Zvezdana Antonović